

RIKOSREPORTAASI POHJOISMAISTA

2000-LUKU
2006

 SAGA
EGMONT

RIKOSREPORTAASI POHJOISMAISTA

2000-LUKU
2006

 SAGA
EGMONT

Eri tekijöitä

RIKOSREPORTAASI POHJOISMAISTA 2006

SAGA EGMONT

Rikosreportaasi Pohjoismaista 2006

Copyright © 2006, 2018 Eri tekijöitä ja SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788711972519

1. e-kirjapainos, 2018

Koko: EPUB 2.0

Tämä on tekijänoikeuslain suojaama kirja. Kopiointilupa muuhun kuin henkilökohtaiseen käyttöön on tehtävä sekä SAGA Egmont että kirjailijan kanssa.

SAGA Egmont www.saga-books.com – a part of Egmont, www.egmont.com

RIKOSTAPAUKSIA · NORJA

Balttilaista massarikollisuutta

Henning Roalkvam, politietterforsker, Rogaland politidistrikt.

Maaliskuun 2004 aikana Jærenin poliisin selvitettäväksi tuli lukuisia automurtoja. Yksittäisen virkamiehen silmin kaikkien murtojen raportit näyttivät samanlaisilta. Tekotapa oli sama kaikkialla. Varkaat murtautuivat autoon irrottamalla oven kokonaan paikaltaan. He varastivat pääasiassa autostereoita ja olivat varsin uutteria työssään.

Varkauksia oli valtavasti, enemmän kuin koskaan. Jærenin nimismiehen toimistossa todettiin piankin, että sama rikollisjoukko on niiden kaikkien takana. Kahden viikon aikana oli tehty yli 40 automurtoa samalla kaavalla kolmessa Jærenin kunnassa. Pieni laskutehtävä selvitti, että oli varastettu ja tehty vahinkoa satojentuhansien kruunujen arvosta.

Kaikki artikkelin valokuvat on ottanut rikosteknikko Kåre Moen Olsen Rogalandin poliisipiiristä.

Oli vain hiukan jälkiä, joista aloittaa tutkinta. Sormenjälkiä oli vähän ja ne, jotka saatiin varmistetuiksi, olivat huonoja. Biologisia jälkiä ei saatu lainkaan. Paikalle ensinnä ehtineen virkamiehen silmin oli tapahtunut "vain"

automurto, ja kesti jonkin aikaa, ennen kuin kukaan alkoi ottaa jälkiä talteen.

Eri virkamiehet kirjasivat ilmoitukset, jälkiä ei varmistettu sellaisella tarkkuudella, jota olisi käytetty, jos olisi aavistettu poliisin olevan tekemisissä organisoidun rikollisliigan kanssa. Koska kukaan tietty poliisin tuntema henkilö tai ryhmä ei osoittautunut olevan tekojen takana, otettiin käyttöön vanhin poliisityön muoto: tunnettujen rikollisten luona käyminen. Tässä poliisilla oli ollut onni matkassaan ennenkin.

Paria huonoa sormenjälkeä ja paikalle unohtunutta sorkkarautaa lukuun ottamatta ei ollut mitään, minkä mukaan suunnistaa. Pantiin toivo sen varaan, että joku tietäisi jotakin jostakin. Monen käynnin jälkeen ymmärrettiin, että murtosarjan tekijät eivät olleet paikallisia. Poliisi oli puilla paljailla ja odotti läpimurtoa. Se tuli toukokuun lopulla.

Läpimurto

Eräänä toukokuuisena iltana operaatiokeskukseen soitti naiskollega. Hän oli ollut menossa työvuoroon koiransa kanssa Svilandskogeniin, kun oli pannut merkille kaksi kummallisesti käyttäytyvää mieshenkilöä. Näillä oli ulkomaisessa rekisterissä oleva auto, ja näytti siltä, että he olivat leiriytyneet metsään, mikä ei ollut kovinkaan tavallista täällä. Sitä paitsi he kantoivat jätesäkkejä. Poliisi aavisteli, että kaikki ei ollut niin kuin piti.

Paikalle lähetettiin koirapartio, ja kun se saapui noin 15 minuuttia myöhemmin, he näkivät kaksi henkilöä vanhan punaisen Golfin vieressä. Autossa oli, kuten kollega oli kertonut, ulkomaiset rekisterikilvet. Partio lähestyi autoa, miehet huomasivat heidät ja auton ympärille syntyi

melkoinen säpinä. Toinen mies ei kyennyt päättämään, mitä hänen pitäisi tehdä ja jähmettyi paikalleen. Hänet otettiin ripeästi kiinni. Toinen pinkaisi juoksuun ja katosi maastoon.

Koira lähetettiin pakenijan perään, mutta se kadotti vainun ja pakolainen pääsi livahtamaan. Koirillakin on huonoja päiviä.

Mitä löysimme?

Passiensa mukaan miehet olivat 20-vuotiaita liettualaisia. Partio tutki auton ja löysi suureksi hämmästyksekseen yli 80 autostereovastaanotinta piilotettui-na takaistuimen alle. Auton koriin oli siihen kohdin lovettu pohjakuvioiltaan suorakaiteen muotoinen onkalo, jonne varastetut tavarat oli kätkeyty.

Partio päätti tutkia maaston auton ympäriltä ja löysi vielä monta mustaa jätessäkkiä, joissa oli varastettua tavaraa. Jätessäkit oli piilotettu kivenkoloihin ja peitetty sammalilla.

Autostereolaitteet oli pakattu huolellisesti: ne oli kauttaaltaan teipattu harmaalla kangasteipillä, todennäköisesti estämään kosteusvahingot. Tässä työssä varkaat näyttivät olleen todella ahkeria ja huolellisia.

Kiinniotettu vietiin selliin Stavangerin poliisiasemalle, ja koirapartion miehet ryhtyivät kirjoittamaan takavarikkoraporttia.

Autostereoiden lisäksi oli takavarikoitu vahvistimia, autopuhelimia, digitaalikameroita, kovaäänisiä, DVD-soittimia ja paljon muuta. Takavarikkoraportista tuli 12 sivua pitkä ja siihen oli luetteloitu 110 esinettä.

Kuka ottaa jutun tutkittavaksi?

Kun raportti saatiin valmiiksi, keskusrekisterin virkamiehet yrittivät selvittää, mistä mikin autostereo oli varastettu.

Moni laite osoittautui varastetuksi Jæren ja Sandnesin kuntien alueelta.

Seuraavana päivänä pidettiin vangitsemisoikeudenkäynti Stavangerin käräjäoikeudessa. Kokousta varten perustettiin ryhmä, jonka muodostivat Sandnesista, Håsta ja Timesta olevat poliisit. He saivat tilaisuuden kuulustella pidätettyä ja rakentaa alustavan kansion jutusta.

Tunnin kuluessa oli pidetty kuulustelu ja kopioitu paperit kaikille osapuolille. Alustava kansio muodostui kuudesta jutusta, jotka olivat eri kuntien alueelta. Näiden osalta oltiin varmoja, että varastetut tavarat olivat löytyneet kiinniotettujen autosta. Vangitsemisoikeudenkäynnissä liettualainen selitti, että hän ei tiennyt, että autostereot oli varastettu. Hän väitti, että eräs kaveri oli hakenut hänet Mossista muutama päivä sitten. Kaveria kutsuttiin nimellä Pifas, mutta hän ei tiennyt miehen oikeata nimeä.

Pifas oli kertonut ostaneensa jätesäkillisen laitteita ja noutanut pidätetyn Mossista auttamaan autoon lastaamisessa.

Edgar-niminen liettualainen oli Norjassa etsimässä kesätyötä. Hän oli muun muassa maalannut muutamia taloja Mossissa ja Kristiansandissa. Oli vaikea löytää työtä ja asuminen oli kallista. Hän ja Pifas olivat yöpyneet autossa ollessaan Jæressä käymässä.

Edgar sanoi olevansa ammattilainen koripallon pelaaja. Hän pelasi joukkueessa, joka voitti Euroopan mestaruuden vuonna 2003. Hänen täytyi aloittaa harjoittelu neljän viikon kuluttua tai hän saattaisi menettää työn. Hän kiisti syyllistyneensä mihinkään varkauteen ja vastusti tutkintavankeutta.

Liettualainen vangittiin neljäksi viikoksi ja hänet asetettiin kirje- ja vierailutarkkailuun.

Tutkinta

Kaikki hyvin toistaiseksi. Tutkintaryhmää odotti monta työtehtävää. Ne jaettiin ja motivaatio oli korkealla. Olihan käsissä hyvät kortit: suuri määrä takavarikoitua tavaraa palautettavaksi oikeille omistajille, pidätettynä mies, joka ei tuntunut olevaan niinkään puhdas pulmunen ja – niin kuin myöhemmin ilmeni – runsaasti todisteita, jotka sitovat pidätetyn varkauksiin.

Pakenemaan päässeän miehen henkilöllisyys selvitettiin. Passi, rekisteriote, ajokortti ja lauttalippu olivat varmistamassa näiden kahden miehen henkilöllisyyden. Edgarin toverin nimi oli Ervin.

Ensimmäisiä toimenpiteitä sen jälkeen, kun Edgar oli saatu tutkintavankeuteen, oli ilmoittaa paikallislehdessä, että poliisi on takavarikoinut varastettuja autostereota. Niitä säilytettiin Timen nimismiestoimistossa, ja ihmisiä alkoi virrata pohjoisen suunnasta aina Hølestä, etelässä Sokndalista ja siltä väliltä niin, että aika ajoin heitä seisoj jonossa toimiston ulkopuolella. Kukin vuorollaan kurkisteli ja tutkaili, olivatko hänen autostereonsa pinossa. Osa lähti toimistosta onnellisena omat autostereonsa kainalossaan, sillä moni laite oli arvokas. Useimmat eivät olleet ostaneet uutta, sillä vakuutuksen omavastuu oli liian korkea.

Jotkut olivat säilyttäneet takuutodistuksen, ja se helpotti poliisin työtä, sillä monet laitteet olivat samaa merkkiä ja tyyppiä.

81 takavarikoidusta autostereolaitteesta 57 kuitattiin oikealle omistajalleen. Lisäksi kuitattiin cd-levyjä, matkapuhelimia, kameroita. Kirjattiin 57 selvitettyä rikosjuttua.

Kun takavarikoituja tavaroita oli luovutettu niiden omistajille, oli helpompi käydä perusteellisesti läpi jäljelle

jäänyt omaisuus. Eräästä takavarikoidusta digitaalikamerasta löytyi mielenkiintoisia kuvia. Kamera oli varastettu, ja varkaat olivat ottaneet sillä kuvia itsestään. Neljä miestä poseerasi ylpeinä punaisen Golfin edessä.

Valokuvat tuovat vastauksen

Kuva oli todennäköisesti otettu Sørlandetissa, ja tämä kävikin ilmi kuulustelussa myöhemmin.

Edgar ja Ervin olivat kuvassa kahden muun miehen kanssa, joiden henkilöllisyyttä poliisi ei vielä tiennyt. Arveltiin, että nämä saattaisivat olla rikoskumppaneita. Jos näin oli, poliisilla saattoi olla edessään paljon laajemman jutun tutkinta kuin miltä aluksi näytti.

Varastetussa kamerassa olleet kuvat julkaistiin norjalaisessa "Politi Tidene" -lehdessä siinä toivossa, että joku tunnistaisi nämä kaksi tuntematonta henkilöä.

Ei kestänyt kauankaan, kun Jæren poliisilta tuli vastaus. Poliisiopiskelija Venneslan ja Ivelandin nimismiestoimistosta otti yhteyttä tutkintaryhmään. Hän tunnisti miehet, jotka poseerasivat Edgarin ja Ervinin kanssa.

Poliisiopiskelija oli edellisenä päivänä pysäyttänyt Liettuan rekisterissä olleen Ford Kabrioletin. Hän oli merkinnyt muistiin auton rekisterinumeron ja autossa olleiden henkilötiedot. Sillä hetkellä opiskelija ei ollut tietoinen etsinnästä ja antoi heidän sen vuoksi jatkaa matkaansa. Autossa olleet liettualaiset olivat sanoneet olevansa matkalla Stavangeriin tapaamaan sisarta!

Nyt heidän henkilöllisyytensä tiedettiin. Heidät etsintäkuulutettiin nimen ja kuvan kera sekä kerrottiin, millä autolla he olivat liikkeellä. Myös Sørlandetin

paikallislehti julkaisi etsintäilmoituksen, ja samana päivänä heidät otettiin kiinni Kristiansandissa.

Autosta löydettiin varastettu autostereolaite, joka oli istutettu auton kojelautaan. Thomas ja Andre pidätettiin. Seuraavana päivänä heidät vietiin vangitsemisoikeudenkäyntiin Stavangeriin.

Juttu laajenee

Poliisilla oli nyt neljän liettualaisen henkilöllisyys tiedossaan, ja heitä kaikkia voitiin epäillä autostereoiden varkauksista. Kolme oli pidätetty, yksi oli vielä vapaalla jalalla. Tutkintaryhmällä oli hyvä tunnelma. Heidän työnsä oli sujunut hyvin ja motivaatio kasvoi.

Venneslan nimismiestoimiston kanssa käydyissä keskusteluissa ilmeni, että myös siellä oli tehty monta automurtoa, jossa oli varastettu autostereot. Timessä säilytettävistä takavarikoiduista tavaroista yritettiin etsiä laitteita, jotka voitiin jäljittää Venneslaan. Näitä ei löydetty, joten tutkijaryhmä pohdiskeli, olisiko varastoja muuallakin.

Liettualaisten puhelinten teletunnistetietojen perusteella tiedettiin heidän ajaneen pitkin rannikkoa Sandnesista Kristiansandiin asti aikana, jolloin automurrot olivat tapahtuneet. Oliko muita varastoja? Ja jos, kuinka poliisi voisi löytää ne?

Teoria useammasta varastosta vahvistui Mossissa asuvan liettualaisen kuulustelussa. Tämä todistaja kertoi tavanneensa Edgarin ja Ervinin levähdyspaikalla "By the Way" -nimisen motellin luona puolivälissä toukokuuta 2004. Edgar ja Ervin olivat silloin seisoskelleet sinne pysäköityjen liettualaisten ja puolalaisten kuorma-autojen luona. He yrittivät myydä todistajalle digitaalikameraa, mutta tämä

kieltäytyi ostamasta. Edgar ja Ervin kertoivat olleensa Norjassa noin kuukauden ja etsineensä työtä.

Liettualaisen todistajan kuulustelu avasi useita kysymyksiä. Hän kertoi, että muutama viikko ennen keskustelua hän oli nähnyt Edgarin ja Ervinin parkissa olleiden liettualaisten kuorma-autojen luona. Kävivätkö Edgar ja Ervin kuorma-autoilla saadakseen mukavan rupattelutuokion maanmiestensä kanssa vai lastatakseen varastettuja autostereolaitteita? Jos viimeksi mainittu piti paikkansa, poliisilla oli käsissään organisoitu rikollisjuttu, jossa autostereolaitteita ja muita tavaroita varastetaan ja kuljetetaan maasta.

Edgar väitti kuulustelussa asuneensa "By the Wayssä" väärällä nimellä kymmenen päivää, mutta motellin kirjanpidon mukaan se ei pitänyt paikkaansa. Heillä ei ollut koskaan ollut asukasta sillä nimellä, jota Edgar väitti käyttäneensä.

Pifas tai Pifka

Kristiansandissa kiinni otetut Thomas ja Andre eivät ymmärtäneet mistään mitään. He väittivät olevansa rehellisiä ja ahkeria kansalaisia etsimässä työtä Norjasta. He vakuuttivat olevansa rehellisiä, vaikka eivät salanneet työskentelevänsä pimeästi.

Matkalla läpi Sørlandetin poliisi oli pysäyttänyt heidät viisi kertaa. Joka kerta he olivat valehdelleet ja kertoneet olevansa matkalla Stavangeriin tapaamaan Thomasin sisarta. Hänellä ei ollut siellä siskoa, ei myöskään selitystä, miksi hän piti Stavangeria määränpäänä.

He tunnustivat ostaneensa autostereot liettualaiselta, mutta muuten heidän selityksensä oli varsin hatara. Thomas väitti heidän ostaneen laitteen kuormaauton

kuljettajalta, kun taas Anders väitti heidän ostaneen sen valkoista Volvo-henkilöautoa ajaneelta liettualaiselta Kristiansandista.

Molemmat muistivat tutustuneensa kahteen liettualaiseen lautalla Tallinnasta Ruotsiin huhtikuun lopulla. He olivat tavanneet nämä kaksi uudelleen Kristiansandissa pari päivää ennen kuin heidät otettiin kiinni. He olivat olleet auton luona, juoneet olutta ja jutelleet.

Thomas ja Andre eivät muistaneet maanmiestensä miniä, paitsi että toinen oli "Pifka" tai "Pifas".

Heidät tuomittiin tutkintavankeuteen neljäksi viikoksi sekä kirje- ja vierailukontrolliin.

Ainoa "kättä pitempi", mikä poliisilla oli, oli Vennselasta varastettu laite, joka oli kiinnitetty heidän autoonsa. Poliisin täytyi selvittää, olivatko nämä kaksi sattumalta ostaneet varastetun laitteen vai olivatko he Edgarin ja Ervinin avustajia.

Edgarin uusi vangitsemiskäsittely lähestyi. Tutkijaryhmä oli työskennellyt ahkerasti kootakseen todisteita, jotka vahvistaisivat epäilyjä ja joiden perusteella vangitsemista voitaisiin jatkaa.

Edgar

Edgarista voidaan sanoa seuraavaa:

- Hän väitti, että ei ole koskaan tuntenut Erviniä muulla nimellä kuin "Pifas" ja että "Pifas" nouti hänet Ruotsista. Lauttalippu osoitti, että Edgar ja Ervin olivat tulleet yhdessä lautalla Tallinnasta Ruotsiin. Tämän vahvisti myös Thomasin ja Andren kuulustelu.
- Edgar selitti, että hän ei ollut ollut Jæressä enempää kuin kolme päivää ennen kuin hänet otettiin kiinni. Kleppessä ja Ganddalenissa otetuissa valokuvissa Edgarin ja Ervinin

olivat punaisessa Golfissa kokonaista kolme viikkoa ennen kiinniottoa. Sitä paitsi kuvat otettiin kello 03.55 ja kello 04.41 yöllä vasten 5. toukokuuta 2004. Tuona yönä Jæressä tehtiin sattumalta paljon automurtoja.

- Erään päällystöön kuuluvan suorittama todistajakuulustelu Vatneleirenissä vahvisti myös, että Edgar oli ollut Jæressä paljon ennen kuin hänet otettiin kiinni. Samana päivänä kuin kuvat oli otettu, tämä henkilö oli havainnut Edgarin ja Ervinin ammusvaraston lähellä Vatneleirenissä. Todistaja puhutteli Edgaria ja Erviniä ja merkitsi muistiin heidän henkilötietonsa.
- Edgar oli ottanut kuvia itsestään ja muista aikaisemmin mainitulla varastetulla kameralla. Miksi hän valehteli liikkumisestaan? Ja miksi hän valehteli tuttavuudestaan Ervinin kanssa?

Paljon työtä turhaan?

Vangitsemisoikeudenkäynti pidettiin Stavangerissa.

Syyttäjä esitti, että vangitsemista pitäisi jatkaa, koska epäilyt Edgaria vastaan olivat vahvat. Puolustusasianajaja pyysi Edgarin vapauttamista. Hän painotti, että syyttäjä oli tehnyt asiassa käsittelyvirheen, sillä pykälän 185 osa 4 oli jäänyt huomioon ottamatta. Siinä sanotaan:

”Syyttäjäviranomaisten tulee esittää tutkintavankeuden jatkamista niin aikaisin, että syytetty ja puolustusasianajaja ehtivät valmistautua, kuitenkin viimeistään päivää ennen oikeudenkäyntiä. Syyttäjäviranomaisten tulee ilmoittaa osapuolille oikeudenkäynnistä tämän määräajan kuluessa.”

Puolustusasianajaja oli saanut tarpeelliset asiapaperit vasta samana päivänä kuin vangitsemisoikeudenkäynti oli määrä pitää eikä hän ollut saanut riittävästi aikaa käydä läpi aineiston sisältöä.

Päätöksessään oikeus pani painoa puolustusasianajan argumentille. Myöskään oikeus ei ollut saanut papereita ennen istuntoa.

Oikeus oli sitä mieltä, että juttuun oli liitetty poikkeuksellisen merkittäviä uusia asiakirjoja, joita puolustusasianajaja ei ollut saanut riittävän ajoissa tutkittavakseen ja käydäkseen läpi asiakkaansa kanssa. Syyttäjä oli liettualainen.

Oikeus tukeutui melko tuoreeseen hovioikeuden ratkaisuun ja päätyi siihen, että määräajan huomioon ottaminen oli laiminlyöty.

Poliisin anomus tutkintavankeuden jatkamisesta ei mennyt läpi, ja Edgar vapautettiin.

Nyt syyttäjä olisi voinut pyytää lykkäystä ja uutta vangitsemisoikeudenkäyntiä. Käräjäoikeus yritti viestittää tätä syyttäjälle, mutta se ei onnistunut. Niinpä epäonnisten olosuhteitten seurauksena syyttäjä ei saanut käsitystä tuomiosta ennen kuin mahdollisuus pyytää lykkäystä ja uutta käsittelyä oli mennyt ohi.

Turhautunut ja pettynyt tutkija sai tehtävän kuitata ulos Edgarin passin, rahat ja muun omaisuuden. Tutkijaryhmä oli saanut iskun vasten kasvoja. Miten tällaista saattoi tapahtua? Oliko kaikki työ ollut turhaa?

Edgarin vapauttamisen myötä myös Thomas ja Andre vapautettiin. Ehto heidän vangitsemiselleen ei enää ollut voimassa. Kun poliisilla ei ollut pääepäiltyä vangittuna, miksi pitää Thomasia ja Andreta?

Andre kirjoitti kirjeen kotiin Liettuaan tutkintavankeudesta. Tässä muutama poiminta kirjeestä:

”Hei, Liettua! Ikävä kyllä, minun on tervehdittävä teitä kirjallisesti. Poliisi luulee, että olemme Bin Ladenin jengiä enkä voi sille mitään...”

”...Ajoimme levähdyspaikalle, jotta olisimme voineet syödä. Täällä on paljon levähdyspaikkoja. Heinoja, siistejä ja miellyttäviä. Olimme juuri lopettelemassa syömistämme, kun poliisi tuli. He tervehtivät meitä ja kysyivät, mitä teimme täällä. Vastasimme, että olimme turisteja ja olimme tulleet tapaamaan Thomasin sisarta, joka asuu Stavangerissa. Kerroimme olevamme lomalla ja matkalla kotiin päin. Sanoimme koko ajan samaa. Emmehän voineet kertoa, että työskentelemme laittomasti täällä.”

”... Kun tulimme poliisiasemalle, meidät heitettiin selliin. Emme kuulleet mistään mitään sinä päivänä. Seuraavana päivänä he tulivat ja sanoivat, että voisivat viedä meidät siskon luo Stavangeriin (eihän siellä mitään sisarta ole). Emme voineet tehdä mitään... ”

”Täällä on kaikki hienoa. Tapasimme erään liettualaisen miehen. Hän on Kedainiaista ja on istunut tutkintavankeudessa jo neljä viikkoa. Minulla on tv, vuode, oma huone, tupakkaa ja ruokaa. Ikkunasta on näkymä yli kaupungin. Toisella puolella näkyy meri ja monenlaisia laivoja. Lyhyesti sanottuna tämä vankila on huvila meren rannalla... ”

Tutkijaryhmä pohdiskeli tilannetta. Osa halusi lyödä hanskat naulaan, kun taas toiset näkivät hiukan valoa pimeydessä. Vaikka Edgar ja Ervin olivat vapaalla jalalla, ei koskaan tiedä, etteikö heitä voisi vielä jonakin päivänä rankaista varkauksista. Jos ryhmä vaan jatkaisi työtään...

Ryhmä saattoi jutussa kesken olleet työtehtävän valmiiksi. Nyt vain odotetaan, onnistuuko poliisi saamaan Edgarin ja Ervinin Norjan oikeusistuimen eteen.

Äitipuoli

Trond Arne Ryeng, politietterforsker, Sør-Trøndelag.

Marraskuun 5. päivän iltana 2002 olin päivystysvuorossa. Noin kello 19 rikospäivystäjä soitti ja pyysi apua erääseen tapaukseen. Adresseavisa-nimisen lehden valokuvaaja oli soittanut heille ja kysynyt, mitä he tiesivät Laden kuolemantapauksesta. Tietävästi pikku tyttö oli pudonnut ikkunasta ja lyönyt päänsä. Hänet oli kiidätetty ambulanssilla St. Olavin sairaalaan.

Poliisi ei ollut saanut tapauksesta ilmoitusta tavanomaisia kanaviaan myöten. Hätäpuhelu oli mennyt suoraan sairaankuljetukseen, uhri oli viety sairaalaan eikä poliisi ollut saanut asiasta mitään tietoa. Rikospäivystäjä toisti avunpyyntönsä sekä selosti hieman epämääräisesti, mitä oli tapahtunut. Oletettiin, että kolmivuotias tyttö oli pudonnut talosta tai ikkunasta ja oli menehtynyt vammoihinsa.

Minulle kerrottiin, että sekä lapsi että äiti oli viety St. Olavin Sairaalaan ja siellä he olisivat. Lähdin kollegani kanssa sairaalalle selvittämään, millaisilla tiedoilla heidät oli otettu sisään sekä puhuttamaan äitiä.

Esittäydyimme ensiavussa, ja saimme siinä kuulla, että lapsi oli menehtynyt. Hänen kanssaan onnettomuushetkellä

oli ollut äitipuoli. Tämä oli sairaalassa. Lapsen biologinen isä, joka siis oli mainitun äitipuolen aviomies, oli tullut sairaalaan. Lisäksi sinne olivat saapuneet lapsen biologinen äiti ja hänen avomiehensä. Pariskunnat olivat eri huoneissa.

Hälytyskeskus oli saanut hätäpuhelun hysteeriseltä naiselta kello 19.35. Soittaja oli kertonut kaatuneensa portaissa, jääneensä makaamaan lapsen päälle ja että nyt lapsi ei enää hengittänyt.

Kolme ambulanssia ja lääkäri oli lähetetty paikalle.

Tämä olikin hiukan erilainen versio tapahtumista kuin mitä olimme odottaneet saavamme kuulla. Keskustelimme sairaalan käytävällä seisten myös ambulanssin lääkärin kanssa. Hän kertoi, että hänen saapuessaan paikalle lapsi oli maannut talon pohjakerrokseen johtavien portaiden alatasanteella. Hänellä oli verenpurkauksia kaulassa ja pupilleissa. Ambulanssin henkilökunta joutui hiukan kovakouraisesti työntämään letkun lapsen kurkkuun yrittäessään elvyttää häntä. Tämän seurauksena lapsi oli saanut ulkoisia jälkiä kurkkuunsa. Lääkäri mainitsi edelleen todenneensa paikalle saavuttuaan, että lapsen iho oli melko viileä.

Epäilyttävää

Meistä tämä vaikutti hiukan epäilyttävältä. Joka tapauksessa tuntui, että tapahtumia täytyi tutkia hiukan tarkemmin. Meille poliiseillehan on teroitettu, että meidän tulee aina ottaa huomioon ”pahimman vaihtoehdon teoria”, ja sen vuoksi yritämme hankkia mahdollisimman tarkat tiedot. Tietenkin toivomme aina, että tapahtumilla olisi luonnollinen selitys.

Soitimme pelastuslaitokselle ja pyysimme onnettomuuspaikalle menneitä henkilöitä saapumaan

kuulusteluun poliisiasemalle niin pian kuin mahdollista. heidän saapumistaan täytyisi kuitenkin odottaa jokunen tunti, sillä he pitivät ensin debriefing-tilaisuuden traumaattisen kokemuksen jälkeen. Mutta he tulisivat, kun olisivat valmiita.

Keskustelimme sairaalan neurokirurgian päivystäjän kanssa. Hän oli tutkinut äitipuolen tämän tultua sairaalaan. Neurokirurgin mukaan nainen ei ollut vakavasti loukkaantunut. Hänestä oli otettu CT (Computed Tomography, tietokonetomografia), mutta mitään epätavallista ei ollut ilmennyt. Myös tajunnantason mittauksessa (Glasgow score) hän sai hyvän tuloksen. Mutta oli mahdollista, että nainen oli saanut lievän aivotärähdyksen. Neurokirurgi määräsi potilaan jäämään sairaalaan tarkkailtavaksi seuraavaan päivään.

Tämän jälkeen saimme luvan jutella äitipuolen kanssaan. Hän istui huoneessaan miehensä ja naapurinsa seurassa. Kollegani meni ulkopuolelle keskustelemaan naapurin kanssa ja minä jäin jututtamaan äitipuolta.

Nainen kertoi, että hän oli kaatunut portaissa ja jäänyt tajuttomana makaamaan pikku tytön päälle. Tytön luona oli ollut leikkikaveri, jota hänen isänsä oli tullut hakemaan kello 19:n aikoihin. Äitipuoli oli leiponut piparkakkuja lasten kanssa.

Heti kun leikkikaveri oli haettu kotiin, nainen oli pannut piparkakut uuniin ja ottanut jogurttia jääkaapista. Hän ja tytärsuoli olivat aikeissa mennä alakertaan katsomaan tv:tä. Tyttö oli mennyt edellä portaita alas jogurttipurkki kädessään ja äitipuoli oli tullut aivan hänen perässään. Astellessaan portaita alas tyttö kuljetti kättään portaikon seinällä riippuvan kissankuvan yläreunaa pitkin, kunnes hän ei enää ylettynyt kuvan yläpuolelle. Sitten hän pudotti

kätensä ja vei sitä kuvan alareunaa pitkin. Tästä nainen päätteli, että he olivat ehtineet laskeutua portaita hyvän matkaa ennen kuin hän kaatui. Hän muisti vain yhtäkkiä horjahtaneensa, luultavasti taaksepäin, mutta ei enää ollut aivan varma suunnasta.

Lapsi jäi alle

Naisen seuraava muistikuva oli, että hän makasi jonkin päällä. Hän siirtyi hiukan, jolloin totesi maanneensa tytön päällä. Lapsen iho oli muuttunut siniseksi. Kun äitipuoli tuli tajuihinsa, hän huomasi makaavansa kyljellään kasvot kohti lattiaa. Samalla hetkellä hän näki jotakin punaista lattialla. Hän ei kuitenkaan muistanut, kummalla kyljellä oli maannut. Lapsi makasi selällään.

Nainen säntäsi pystyyn ja juoksi soittamaan ambulanssia. Sitten hän kiirehti takaisin alakertaan ja yritti elvyttää lasta hälytyskeskuksesta saamansa ohjeen mukaan. Siitä hänellä ei ollut aavistustakaan, miten uunissa olleiden piparkakkujen oli käynyt.

Minulle tuli epämääräinen tunne, että jokin hänen selonteossaan ei täsmännyt. Hän vaikutti epätoivoiselta, purskahti itkuun vähän väliä, mutta puhui silti selvästi ja antoi johdonmukaisen kuvauksen tapahtumista, vaikka oli oman kertomansa mukaan ollut tajuton. Aviomies istui tiukasti naisen vieressä, käsi kiedottuna tämän ympärille lohduttaen ja tukien parhaan kykynsä mukaan.

Ja taas minuun iski epäily, oliko tämä pelkkää teatteria naisen puolelta vai olivatko tapahtumat olleet juuri niin kuin hän nyt kuvasi. Tässä vaiheessa minun täytyi kuitenkin edetä varovasti. Täytyi osata tasapainoilla olemalla ymmärtäväinen poliisimies mahdollisesti syvässä kriisissä olevaa ihmistä kohtaan ja yhtä aikaa hankkia

mahdollisimman paljon tietoa häneltä voidakseni jälkeinpäin tarkistaa kaiken silmällä pitäen sitä mahdollisuutta, että hän on syylistynyt rangaistavaan tekoon. Lisäksi minun tuli varoa näyttämästä epäilyksiäni liian selvästi. Yritin sen vuoksi saada mahdollisimman yksityiskohtaista tietoa tapahtumien kulusta painostamatta naista liikaa.

Annoin hänen kertoa jokseenkin vapaasti ja omin sanoin; esitin vain silloin tällöin yksinkertaisia kysymyksiä tarkentaakseni ja syventääkseni yksityiskohtia, jotka myöhemmin tutkittaisiin.

Muistan pohtineeni: ”Onko mahdollista muistaa kaikki näin yksityiskohtaisesti, jos on maannut tajuttomana niin kauan, että aikuisen alle jäänyt lapsi menettää henkensä?”

Ja edelleen pohdin, että vaikka varsin rajallinen lääketieteellinen osaamiseni ei riitä vastaamaan tähän, on toki mahdollista, että alan asiantuntijat osaavat antaa tästä varmaa tietoa.

Naapuri

Onnettomuuden tapahtumapaikka oli kahden perheen talo. Sen ylemmässä kerroksessa asui nelihenkinen perhe: aviopari ja kaksi lasta. Naapurin rouva oli kertonut kollegalleni, että heidän lastensa luona oli ollut serkkuja. Poika ja tyttö. Poika oli jäänyt heidän luokseen ja tyttö oli mennyt naapuriin leikkimään pikku tytön kanssa. Kuten jo aikaisemmin kerroin, näiden serkkujen isä oli hakenut tyttärensä kello 19:n aikoihin.

Noin kello 19.40 ambulanssin henkilökunta oli soittanut naapurin ovikelloa ja kysynyt, oliko sieltä tilattu ambulanssi. Kun rouva oli hämmästyneenä pudistanut päätään, he olivat menneet alakerran asuntoon.

Naapurin rouva meni perässä. Hän tunsu heti savun hajua asunnossa. Hän meni keittiöön ja otti pellillisen hiukan palaneita piparkakkuja uunista.

Epäsiisti asunto

Kollegani ja minä raportoimme poliisiasemalla sen, mitä olimme saaneet selville. Saimme kuulla rikospäivystäjältä, että tapahtumapaikalle lähteneet rikosteknikot olivat myös hämmästellleet, miten äitipuolen oli mahdollista kaatua alakerran portaikossa niin, että oli jäänyt makaamaan lapsen päälle siten, että tämä oli kuollut.

Huomio kiinnittyi siihen, että portaikko oli avoin. Seitsemännön askelman kohdalla ylhäältä lukien portaikko kääntyi 90 astetta. Siitä oli enää neljä askelmaa alas pohjakerroksen lattialle, jossa portaiden eteen jäi pieni tila. Viimeisen askelman ja seinän välinen etäisyys oli vain 123 senttimetriä.

Jos aikuinen ihminen makaa portaikossa, hänen täytyisi olla lähes poikittain portaitten alaosan kohdalla. Kuvat portaikon seinällä olivat entisillä paikoillaan. Porrasaskelmilta ei löytynyt mitään teknisiä jälkiä. Ambulanssimiehistö oli siivonnut portaita, sillä joku heistä oli astunut jogurttipurkin päälle.

Rikosteknikot olivat todenneet tulleen asuntoon, jossa ei juuri vaalittu puhtautta eikä siisteyttä. Niinpä he saattoivat todeta koskemattoman pölykerroksen mainitun kissankuvan päällä, jonka yläreunaa pitkin – äitipuolen kertoman mukaan – tyttö oli antanut kätensä lipua laskeutuessaan portaita.

Talon tietokoneet olivat heti alakerran portaiden edestä aukeavassa tilassa ja sisempänä huoneessa oli suuri pakastin. Kun katsoi sekasotkua ja likaisuutta muualla

talossa, oli ilmiselvää, että portaikko ja paikka, jossa elvytys oli tapahtunut, oli siivottu. Kun ambulanssin henkilökunta oli korjannut pois omat elvytysvälineensä, he olivat siivonneet myös alimmalla portaalla olleen jogurttipurkin, joka olisi voinut antaa meille paljon tietoa tapahtumien kulusta.

Poliisi toivookin, että ambulanssin henkilökunta jättäisi tapahtumapaikan mahdollisimman koskemat-tomaksi epäilyttävän kuolemantapauksen jäljiltä.

Laaja tutkimus

Rikospäivystyksen tutkinnanjohtaja kehotti meitä ottamaan uudelleen yhteyttä neurokirurgian päivystäjään ja pyytämään, että hän tekisi varmuuden vuoksi vielä perusteellisen tutkimuksen äitipuolelle. Tämä oli rikosteknikoiden erikoistoivomus. Lääkärin pitäisi eritoten tarkistaa, onko naisessa näkyviä vammoja, mustelmia vartalossa ja/tai päässä sekä dokumentoida mahdolliset sellaiset sanoin ja valokuvaamalla. Esitimme pyynnön päivystävälle neurokirurgille ja hän lupasi tehdä tutkimuksen.

Lähdimme St. Olavin sairaalasta ja palasimme rikospäivystykseen. Siellä otimme yhteyttä tutkinnanjohtajaan ja päivystävään syyttäjään. Nämä kaksi olivat yhdessä päättäneet, että äitipuolelle suoritettaisiin laaja tutkimus. Se sisältäisi sekä veri- että virtsakokeen. Mutta rikoslain mukaan tämä oli pakkokeino ja sisälsi sen, että äitipuolta pidettiin epäiltynä.

Niinpä keskustelimme, minkä pykälän perusteella voisimme esittää syytteen naista vastaan. Siihen mennessä meillä oli jo koossa konkreettisia perusteita epäillä, että hän oli vahingoittanut lasta tahallaan.

Syyttäjä päätti lopulta määrätä laajan tutkimuksen ja syytteen perusteena hän mainitsi törkeän varomattomuuden.

Partio lähti St. Olavin sairaalaan mukanaan määräys ja näytteenottovälineet. Laaja tutkimus tehtäisiin täällä.

Useita kuulusteluja

Onnettomuuspaikalle saapunut ambulanssimiehistö kuulusteltiin. Heidän kertomanaan ilmeni, että heidän tullessaan äitipuoli oli kiljunut hysteerisenä. Pienen tytön ruumis oli maannut kellariin johtavien portaiden alapäässä selällään.

Lapsen ihon lämpötila oli ollut epätavallisen alhainen. Siitä päätellen oletettiin, että hän oli ollut kuolleena 45–60 minuuttia.

Jokainen ambulanssimiehistön jäsen kertoi, että äitipuoli oli täysin jalkeilla, joskin hysteerinen, mutta vastasi järkevästi ja selkeästi kaikkiin hänelle esitettyihin kysymyksiin. Useimmat heistä mainitsivat myös, että jogurttipurkki oli pohjakerroksen lattialla, samoin lusikka aivan tytön vieressä. Heidän tullessaan jogurttia ei ollut kaatuneena missään. Ambulanssin kuljettaja sanoi, että hän suunnisti suoraa päätä pohjakerrokseen, sillä saapuessaan asuntoon hän kuuli naisen kiljuvan siellä. Kun hän ehti alakertaan, nainen oli sisempänä pohjakerroksen huoneessa. Lapsi makasi selällään lattialla siten, että jalat osoittivat viistosti huonetta kohti ja pää oli hiukan etäämpänä portaista ja hiukan lähempänä vastakkaista seinää kuin jalat. Mies huomasi lattialla lapsen jalkojen vieressä jogurttipurkin, mutta ei ollut varma, oliko se auki vai avaamaton. Moni ambulanssimiehistöstä astui jogurttipurkin päälle ja jogurttia sotkeutui lattialle ja

heidän vaatteisiinsa. Ambulanssin kuljettaja kertoi nostaneensa jogurttipurkin ja sinisen muovisen lastenlusikan aivan rapun vierestä. Hän siivosi jogurttisotkun lattialta, pyyhki talouspaperilla pelastusmiehistön elvytysvälineet ja muut pienet esineet ja otti ne kaikki mukaansa ambulanssiin.

Kuulustelimme myös toisessa kerroksessa asuvan naapurin sekä menehtyneen pikku tytön luona leikkimässä olleen lapsen isän, joka siis oli käynyt hakemassa tyttärensä juuri ennen murheellista tapahtumaa. Nämä vahvistivat, että lapsi oli ollut elossa ja hyvässä kunnossa vielä kello 19.10. Tytärpuolen kuoleman on näin ollen täytynyt tapahtua kello 19.10:n ja kello 19.34:n välillä, jolloin pelastusmiehistö soitti ovikelloa. Siis korkeintaan 24 minuutin aikana.

Oli tärkeä yrittää selvittää yksityiskohtaisesti kaikki, mitä on tapahtunut näiden muutamien minuuttien aikana. Ja miten tytön iho oli voinut jäähtyä niin lyhyessä ajassa niin paljon, että ambulanssin henkilökunta reagoi asiaan?

Internetissä

Kahden seuraavan päivän aikana poliisi sai muutaman monisivuisen faksin henkilöiltä, jotka joko tunsivat äitipuolen tai olivat chattailleet hänen kanssa netissä. Näissä fakseissa oli tulosteita hänen nettikirjoitteluistaan. Hän kuvaili muun muassa ristiriitaista suhtautumistaan miehensä tyttäreeseen ja kertoi, että tytärpuoli oli hänen tiellään. Hän kirjoitti selvin sanoin, että vihasi tyttöä ja sitä, että tämä sai aivan liikaa huomiota isältään. Ja edelleen, että hänen miehensä oli aika ajoin vakuuttunut, että nainen pahoinpiteli tytärpuolta. Mies ei uskaltanut jättää vaimoaan kahden tyttären kanssa. Nainen kirjoitti joutuvansa lasten

kiljumisesta niin täydellisen raivon valtaan, että uskoi kokevansa suurta nautinto, jos voisi käyttää fyysistä väkivaltaa heitä kohtaan. Eräässä tilanteessa hän oli miltei tehnytkin niin. Esimerkkinä hän kuvaili tapahtuman, jolloin hän oli hoitanut veljensä poikaa, joka vain huusi ja kiljui. Nainen oli ollut vähällä tehdä jotakin rajua. Faksit sisälsivät edelleen hänen käymäänsä keskustelua lapsen surmaamisen rangaistuksesta.

Saimme myös faksin, joissa oli tuloste hänen tekemästään nettikäynnistä samalta yöltä, jolloin lapsi menehtyi. Hän kertoi, miten hän vastoin ohjeita oli kirjoittautunut ulos sairaalasta samana yönä, jona tytär menehtyi. Kotiin tultuaan hän oli kirjoittanut seuraavan viestin eniten käyttämilleen chattisivuille:

”Minä ja rakas tytärsuoleni jouduimme onnettomuuteen tänä iltana. Lapsi ei selvinnyt siitä hengissä.” Hän oli tällä kertaa muuttanut aikaisemman vakituksisen allekirjoituksensa muotoon ”Pienen taivaan enkelin äitipuoli”.

Meistä tämä tuntui erittäin oudolta tavalta reagoida. Lisäksi saimme hoitaneelta lääkäritä tiedon, että naisessa ei ollut havaittu näkyviä vaurioita. Epäilyimme vahvistuivat entisestään, kun oikeuslääketieteen asiantuntijan loppuraportti ilmoitti, että äitipuolella ei ollut mitään jälkiä tai vaurioita, jotka olisivat syntyneet portaikossa kaatumisesta. Ei myöskään löydetty mitään, joka olisi puoltanut sitä, että äitipuoli oli maannut lapsen päällä, kunnes tämä menehtyi. Lapsesta ei löydetty sellaisia vammoja, jotka olisivat viitanneet hänen menettäneen tajuntansa tämänkaltaisessa tilanteessa. Oli ilmiselvää, että meidän oli tehtävä perusteellisia lisätutkimuksia.

Äitipuolen versio

Kun ambulanssin henkilökunta oli kuulusteltu, ymmärsimme, että jogurttipurkilla olisi saattanut olla tärkeä merkitys jutun kannalta. Valittaen oli kuitenkin tyydyttävä toteamaan, että pelastusmiehistö oli siis pessyt ja siivonnut onnettomuuspaikkaa ennen lähtöään.

Ambulanssin henkilökunta kertoi jogurttipurkin olleen lattialla sellaisessa kohdin, että elvytystyön aikana sen päälle oli astuttu ja jogurttia oli levinnyt kaikkialle. Niinpä oli mahdoton tietää tarkoin, oliko purkki avattu – kuten äitipuoli vakuutti – vai oliko se avaamattomana lattialla, oliko jogurtti jo sotkeutunut vai olivatko portaat siistit ambulanssin henkilökunnan saapuessa.

Oli aivan selvä, että äitipuolta täytyi kuulustella uudelleen. Marraskuun 7. päivänä 2002 kutsuin hänet kuulusteluun. Me tutkijat olimme sopineet keskenämme, että hän saa kertoa kaiken uudelleen ja niin yksityiskohtaisesti kuin mahdollista. Oli mielenkiintoista kuulla, kertoisiko hän tapahtumat toisin oli kertonut sairaalassa heti onnettomuuden jälkeen. Olisiko hänen kertomuksensa yhtäpitävä sen kanssa, mitä jo tiesimme vai saisimmeko kenties kuulla kokonaan tai osittain uuden version? Jos hän oli riistänyt tytärpuolen hengen, mikä voisi olla motiivi?

Äitipuoli saapui kuulusteluun sovittuna päivänä. Hän esiintyi yhä kuin syvästi murtunut, traagisen ja traumaattisen kokemuksen kohdannut ihminen. Samaan aikaan, kun kuulustelin häntä, jo sairaalassa mukanani ollut kollega kuulusteli hänen aviomiestään.

Äitipuoli kertoi tapahtumat jokseenkin samoin kuin oli kertonut sairaalassa kaksi päivää aikaisemmin, mutta syvensi joitakin yksityiskohtia. Oli kyllä joitakin pieniä

eroavuuksiakin verrattuna hänen sairaalassa antamaansa lausumaan, mutta näillä ei ollut sen suurempaa merkitystä jutun kannalta.

Hän kertoi uudelleen oman versionsa tapahtumien kulusta, puhelusta hälytyskeskukseen, elvytysohjeista, jotka hän sai hälytyskeskukselta, elvytysryityksistä ja niin edelleen. Hän myönsi kirjoittaneensa internetiin, että pelkäsi menettävänsä järkensä kiljuvien lasten seurassa, mutta omasta mielestään kykeni hallitsemaan itsensä.

Lisäksi hän oli halukas tekemään yhteistyötä poliisin kanssa ja salli poliisille kaiken tiedon esimerkiksi häntä hoitaneilta lääkäreiltä ja omalta tietokoneeltaan.

Tasapainottelu

Tässäkin kuulustelussa täytyi tasapainoilla niiden seikkojen välillä, että oli osattava asettaa tarkentavia ja tutkintaa edistäviä kysymyksiä ja toisaalta osoittaa ymmärtämystä kenties syvästi surevaa naista kohtaan, joka on menettänyt tytärpuolensa traagisessa onnettomuudessa.

Tämä juttu vei meidät maailmaan, jossa ihmiset ovat suunnattoman innokkaita chattikanavien käyttäjiä ja muutenkin kuluttavat suuren osan vapaa-ajastaan internetissä surfailuun.

Saatuamme tämän kuulustelun päätökseen menin iltapäivällä kollegani kanssa naisen kotiin, josta takavarikoimme kolme tietokonetta. Kaikki olivat pohjakerroksen huoneessa lähellä paikkaa, johon äitipuoli oli oman kertomansa mukaan jäänyt makaamaan lapsen päälle kaaduttuaan portaikossa. Takavarikoimme myös sen tietokoneen, jonka ääressä hän oli yöllä sairaalasta palattuaan kirjoittanut chattiystävillään, että tytärpuoli oli

kuollut samana iltana. Tästä oli "onnettomuuspaikalle" yksi metri.

Vaikka epäilimme yhä vahvemmin, että äitipuoli oli tahallaan riistänyt pienen tytön hengen, emme kuitenkaan voineet olla tästä täysin varmoja. Sen vuoksi oli erittäin tärkeätä olla kaiken aikaa hienotunteinen häntä kohtaan ja tutkia kaikki mahdollisuudet.

Kuulustelun jälkeisenä päivänä äitipuolen aviomies soitti. Hän kertoi naisen pyytäneen häntä soittamaan ja kiittämään tavasta, jolla olin kohdellut tätä kuulustelussa. Nainen oli pyytänyt miestänsä sanomaan, että jos olisi ollut mahdollista, hän olisi halannut minua.

Tämän puhelun jälkeen aloin ihmetellä toden teolla. Olihan toki mukavaa, jos ihmiset tuntevat tulleet hyvin kohdelluiksi, mutta kun otetaan huomioon, mitä tuolloin ajattelimme hänen persoonallisuudestaan ja siihen lisätään tämä puhelu, en voinut välttyä ajatukselta: "Yrittääkö hän manipuloida minua? Yrittääkö hän, että en olisi niin kriittinen seuraavalla kerralla?"

Me taktiset tutkijat, rikosteknikot, tutkinnanjohtaja, nimismies ja syyttäjä pidimme jatkuvasti kokouksia tuohon aikaan. Päätimme, että rikosteknikot pyytäisivät vielä tytölle ruumiinavauksen tehnyttä oikeuslääkärää tutkimaan äitipuolen ja etsimään mahdollisia vammoja hänen kehostaan. Esimerkiksi kallonsisäinen verenvuoto on usein paremmin todettavissa muutaman päivän kuluttua ja sellainen olisi helpompi huomata nyt kuin ensimmäisessä tutkimuksessa. Syyttäjä kirjoitti sen vuoksi määräyksen ruumiillisesta tutkimuksesta äitipuolelle. Tutkimuksen piti tapahtua hänen kodissaan. Lähdin rikosteknikon ja oikeuslääkärin mukaan suorittamaan tutkimusta, sillä olin henkilö, joka oli luonut yhteyden naiseen. On todettu